

ПІДГОТОВКА ВЧИТЕЛЯ ДО ВИКОРИСТАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОГО ПІДХОДУ ПРИ ВИКЛАДАННІ ХІМІЇ

Дивоняк Юлія, Шинкаренко Валентин (Полтава)

Головні принципи нової державної політики в галузі освіти закріплено в Законі України „Про загальну середню освіту“. Більш детальне пояснення ми зустрічаємо у концепції хімічної освіти 11-річної школи в якій сказано, що вивчення хімії має сприяти формуванню наукового світогляду учнів, їхньому інтелектуальному розвитку, вихованню моральності, гуманістичних рис, готовності до праці. Вивчення хімії має дати певний мінімум хімічних знань, необхідних для повсякденного життя і діяльності у будь-якій галузі суспільного виробництва, науки та культури.

Як бачимо ця мета не суперечить новій державній політиці в галузі освіти, у тому числі й хімічної, тому її успішна реалізація є можливою при застосуванні індивідуально-диференційованого навчання .[1]

Персоналізацію навчально-пізнавальної діяльності школярів на уроках хімії ми розглядаємо як таку, що:

- Забезпечує розвиток і саморозвиток особистості учня;
- Надає кожному школяру, орієнтуючись на його здібності і інтереси, ціннісні орієнтації та суб'єктивний досвід, можливість реалізувати себе в навчальній діяльності;
- Створює умови для вибору учнями предмета вивчення, оскільки таке навчання базується на принципі варіативності;
- Створює умови для виявлення пізнавальної активності учнів.

Загальна мета конкретизується вчителям безпосередньо на уроці хімії. Досягти її можна за допомогою таких засобів:

- Використання різноманітних форм і методів організації навчально-пізнавальної діяльності, орієнтованого на конкретного учня;
- Зацікавлення кожного учня у загальній роботі класу;
- Стимулювання учнів до висловлювань, використання різних засобів викладання завдань, звільнення від страху помилитися, одержати неправильну відповідь;
- Підтримання учня у його бажанні знаходити власний спосіб роботи (розв'язування задач), аналізувати свого та інших учнів на уроці;
- Створення педагогічних ситуацій, що надають кожному учневі змогу виявити власну ініціативу, самостійність у роботі, створення умов для природного самовираження учня;
- Використання різноманітних форм та методів організації навчальної діяльності що сприяє розкриттю суб'єктивно досвіду учнів;
- Використання під час уроку дидактичного матеріалу. Який дає можливість учневі вибрати найбільш значущі для нього вид та форму навчального змісту;
- Оцінювання діяльності учнів не лише за остаточним результатом (правильно — неправильно), а й за процесом його досягнення;
- Заохочення школяра знаходити власний спосіб роботи і вирішення завдання; аналізувати способи роботи інших учнів під час уроку, вибрати і засвоювати найбільш раціональніше.

Персоналізація навчально пізнавальної діяльності школярів реалізується у межах кожного уроку завдяки проблемним, творчим завданням, при обговоренні з дітьми наприкінці уроку не лише того, що сподобалося (не сподобалося), що хотілося виконати ще раз, а що зробити по іншому; під час оцінювання відповіді учня й аналіз того. Яким чином він міркував, який спосіб використовував, і в чому помилився.

На кожному уроці перед учнями ставиться конкретне завдання (що повинні знати, чому навчитися, якими знаннями оволодіти).

У зв'язку з цим до кожної теми розробляються вимоги стосовно знань учнів. Важлива

роль відводиться урокам типу: лекція, семінар, конференція, лабораторний дослід тощо.[2]

Однак питання теорії і практики персоналізації і диференціації навчання та виховання є актуальними і потребують подальшого цілеспрямованого вивчення теоретичних розробок і накопичення досвіду.

Література

1. Бемяк Е.А. Опыт организации личностного ориентированного обучения химии. // Химия: методика преподавания в школе. — 2002, — №5.
2. Басова Н.В. Формы и методы обучения // Басова Н.В. Педагогическая и практическая психология: Учебн. Пособие. — Ростов-на-Дону, 1999. — С.56 — 57